

Wacław Kalenkiewicz
(1906-1944) pseud. „Kotwicz”, „Bóbr”, „Kotwica”, „Wacław”

Urodził się 1 lipca 1906 r. w Pacemierzach pow. wotkowyskiej, jako syn Jana, ziemianina z Troliennik, posła do sejmu R.P. w latach 1922-27 i Heleny Łanadzkiej.

Początkowo ⁽¹⁹¹⁶⁻¹⁹²⁰⁾ kształcił się w Gimnazjum Traucyculi i Wyższych-
ców w Wilnie (~~1916-1920~~) - (później Gimnazjum Państwowe im.
Zygmunta Augusta) a następnie przeniósł się do Korpusu
Kadetów w 2 w Ułdlinie, gdzie w 1924 r. uzyskał maturę.

W tymże roku rozpoczął służbę wojskową, wstąpił do
Oficerskiej Szkoły Inżynierii w Warszawie, którą kończy jako
prymus w 1927 z przydziałem do 1 Pułku Saperów Legionów
im. T. Kościuszki w Ułdlinie jako ^{na} dowódcę plutonu.

Mianowany podpomocznikiem zostaje 15 sierpnia 1926 a w dwa
lata później ~~promowany~~ ^{promowany} na pomocnika. Odurysnia 1928 r.
~~zostaje~~ ^{jest} instruktorem w Szkole Podchorążych Rezerwy Saperów
w Ułdlinie, a w 1929 r. otrzymuje przydział do Centrum
Wynholowania Saperów. Ślad w roku następnym (1930)
zostaje przeniesiony służbą do kontynuacji studiów
na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej.

W 1935 r. uzyskuje dyplom inżyniera urządzeń i komu-
nikacji inżynierskich. W okresie studiów pisał w „Przeglądzie
Technicznym”, prezentując wyniki swoich badań naukowych,
i publikuje utwory i nowele w tygodniku „Świat”
i Kurjerze Warszawskim. Z tego okresu pochodzi m. innymi
utwór „Majowe Wabowistwo” ^{dedykowany} ~~poświęcony~~ ~~matce~~ „mojej Matce”
zamierzony pominięć. c. d. str. 2.

Po studiach otrzymuje ponowny przydział w Centrum Wypaleni Saperów a w 1936r awans na kapitana i objmuje dowództwo IV kompanii I Baonu Saperów w Modlinie. Równocześnie jako absolwent Politechniki jest wykładowcą w Szkole Podchorążych Rezerwy Saperów i przygotowuje się do Wyższej Szkoły Wojskowej do której zostaje przyjęty w 1938r. Kończy tyłko pierwszy rok studiów latem 1939r (XIX promocja) tym nie mniej występuje tytuł oficera dyplomuowanego na podstawie rnkam Czełnego Wodra w Anglii.

W sierpniu 1939r jest przydzielony do sztabu Samodzielnej Brygady Kanalerii, wchodzącej w skład Samodzielnej Grupy Operacyjnej "Barew". Pruduje umocnienie ~~w rejonie Augustowa~~ nad Kanatem Augustowskim i Biebrę, oraz miejscce Augustów. Od 15 września 1939r pełni funkcję adiutanta technicznego w 110 Pułku Ułanów w Grupie gen. Wacława Przewidrińskiego a od 28 września zostaje oficerem sztabu Oddziału Wydzielonego W.P. dowodzonego przez mjr. Henryka Dobranishkiego "Hubala" a następnie jego zastępcą.

Przebieg walk w starciach zbrojnych z Niemcami w Górach Świętokrzyskich i lasach Starechowieckich oraz Suchedniurach ^(m. in. w 1939r) pod Chodkowem i Cisownikiem.

Z tego okresu pochodzi instrukcja "Kotwice" dotycząca ^{ochotniczych} formacji (oddziałów) kadrowych włączenia ich do niemobilnych jednostek w jesieni 39r. Razem z "Hubalem" odbywa także podróż do Warszawy na spotkanie z Komendantem Sztabu Związku Polca gen. Mikołajem Koraszewicz-Tokarskim.

Na wzwanie Czełnego Wodra skierowany do zotwiercy

Strój jednomyślny - 3 -
o przygotowaniu technicznym o wstąpienie ni do nowo
organizowanego wojska polskiego we Francji, "Kotwicz"
2 grudnia 1939, opuszcza oddział i przez Węgry, Jugos-
ławię, Włochy dociera 24 grudnia do Paryża. Tam
od 1 stycznia 1940 jest Instrukcym oficerskiego kursu
aplikacyjnego saperów w Wersalu a od 15 marca zostaje
instruktorem tego kursu w Centrum Wyszkolenia Saperów.

Wraz z kpt. Janem Górskim ^{już w tym czasie} ~~zgotowa~~ gotowości ^{do} oficerów
z Wyższej Szkoły Wojskowej do udziału w desantach (kraju). Od
maja pracuje w biurze Komendy Grupy Armii Wallii Lotry-
nii kierowanej przez gen. Kazimierza Sosnkowskiego najpierw
w Paryżu a potem w Angers. W tym czasie został zaprzynię-
ny na Rotę Z.W.Z.

Po upadku Francji ^{"Kotwicz"} zostaje ewakuowany z portu St. Jean
de Luz do Anglii. Tam w Szkocii objmuje dowodzenie
kompanią saperów, w rejonie Biggar, wchodzącej w skład
1 Brygady Strzelców. Od października 1940 pracuje w Oddziale
III Sztabu Inżynierskiego Wojska w Wydziale Studiów i Szkolenia
Spadochronowego.

jest współtwórcą lotniczej techniki z krajem, oraz polskich
wojsk spadochronowych, a także autorem i współauto-
rem podstawowych opracowań i materiałów w tej kwestii.
c. d. str. 4

⊗ na los Powliska - do Tarnobroja

To też jest jednym z pierwszych cichociemnych, któremu ~~dan~~
dane było znaleźć się w kraju już w końcu 1941r. Na
steżę wyruszenia w Hartford ~~(17)~~ (nr 17) przechodzi
w poniedziałek grudnia. Lot i szok ekipy w 2 „Jałut”
(kurthe) nastąpił nocą 27/28 grudnia, bez placówki
przyjmującej, o czym szoukowiec byli powiadomieni.

W skutek pomyłki pilota zrzucają
na teren Reichu w pobliżu granicy Generalnej
gubernii przy rozbie Sochocew - Gubin. Po szoku
ostrej spadochroniarze są zatrzymani przez patrol
grenschutzu i odprowadzeni na posterunek we
Wrocławu. Przy próbie ucieczki wywiązuje się walka
w której ginie 4 Niemców a „Kotwicz” zostaje ranny
w ramię. Mimo to ~~po~~ ^{po} ~~przez~~ ^{przez} punkt Kontaktowy w
domaniewicach dociera do Warszawy gdzie przy-
jeżdża na melinach na ul. Chotomów i Żoliborz. c.d. Nr. 5.

Wła po wrześniu 1942 otrzymuje przydział do Komendy Głównej ZWZ na stanowisko kierownika referatu operacyjnego w Oddziale III. Za walkę z Niemcami po szoku zostaje w marcu 42r. odznaczony przez gen. "Grotę" krzyżem Virtuti Militari V klasy a we wrześniu ~~jest~~ jest awansowany na majora ze starszeństwem od 27 grudnia 1941r. W czasie pobytu w Warszawie występował jako Jan Kiermarch właściciel przedsiębiorstwa branży piśmienniczo - piśmienniczej.

W okresie ^{działalności} pracy w tabonij "Kotwica" jest współautorem drugiego planu powstania powstania "W-154" (raport operacyjny ~~o~~ u A.K w 154/III z dn 8.09.42) a także autorem bądź współautorem wydzrosi instrukcji bojowych. Uczestniczy także w pracy Biura Pradaw Technicznych Wydziału Saperów ^{K.9.} (Komendy Głównej A.K.). Jest również jednym z inicjatorów wydawnictwa "Złoty" i ^{członkiem} ~~członkiem~~ redakcji pisma lotniczego "Wzlot" które zamieścił także własnej twórczości poetyckiej. Jako przedstawiciel K.9. przeprowadza inspekcje obiegów m. in. w Kielcach i Lublinie. a W sierpniu kieruje akcjami partyzanckimi w zolobycowaniu granicznych stajniach niemieckich odcie spraczenie metod walki. ^{Komitetu} ~~jest~~ Podjmuje trud organizacji i fundacji ~~do~~ standardu dla 1 Samodzielnej Brygady

② Z tego okresu pochodzi pismo ukryte, wypraczeni artystycznych z przerwami i przewidywaniami
 wiersz "Ballada biskupina"

Spodochronony w Anglii i razem z dwoma innymi sztafki-
mi Stanowu powst standardowy w czasie jego posunię-
nia w listopadzie 1942 w kosiele PP Kanonick na
Starym Mieście.

W lutym 1944 „Kotwicz” zakończył przez rotabowę
i wkręca w ostatni etap służby Krajowi, w walce
zbrojną o Polskie Krzy. Wyjście z Warszawy z wyproki-
mi pełnomocnictwami dla unormowania stosunków
w Okręgu AK - Włodogródka. Na początku marca bierze
udział w sprawie Wojewódzkiego Sądu Specjalnego nad
Am. „Leehem” (Józef Świdzi) dowódcę Zgrupowania Szadnie-
meńskiego b. hubalenkiem. W połowie marca przyjmu-
je to Zgrupowanie w składzie I i IV batalionu,
później zos VII baonu „Bohdanki” 77 pp. AK. Rejonem
jego działania był teren na południe od dudy ~~po~~
ctimen, między dołykami Lebidę i Janię, nazywany
„Przeprzpolitę Szadniemską” z reji cathonitego
wynagowanie z tego obronę oluponta niemieckiego
i opanowanie tego obronę przez polskie oddziały
bojowe.

Okres dowodzenia przez „Kotwicę” Zgrupowaniem to
dzielnie czasu na akcje bojowe, usprawnienie
rotabowo - operacyjne a także reholine, ~~do~~ którego
„Kotwicz” przywiązywał wielką wagę, ~~to~~ organizując
kurs dla młodych dowódców piechoty. c.d str 7

Ⓢ dowodzonego przez por. "Piers" (ce. szatki i kłosa)

W kwietniu "Kotwicz" nawiązuje kontakty z ppłk "Wilkiem", dowódcą okręgu AK Wilno, celem podjęcia odpowiednich ustaleń do operacji "Srebr" ul "Ostre Brzoze" - zdobycie Wilna z tamtymi okręgami Nowogródek i Wilno przed nadciągającą Armią Sowiecką. Pomysł i ~~plan~~ podstawa konspiracyj, które zostały zaakceptowane przez Komendę Okręgu AK, była jego autorstwa.

Dla realizacji tego celu w ramach planu "Bursz", "Kotwicz" dostrzega także możliwość spracowania dziesiątek, dobrze uzbrojonych ^(Okręgu Nowogródki) oddziałów ~~zgrupowanie~~ Stotpeckiego, [Ⓢ] uwikłanych w nieustającą walkę z Niemcami i czarną partyzantką. Wydzielone więc z niego zgrupowanie kombinowany oddział "Bagatelke" (nazwa od mp. "Kotwicz") w sile około 600 żołnierzy i na jego czele 23 czerwca rusza w subwersyjnym zgrupowaniu Stotpeckiemu. Z Łochowca przez Gamin, Moryn, oddział "Bagatelke" ~~z~~ atakowany przez czarną partyzantkę dociera pod Jwie, gdzie ^(24 czerwca) w starciu z Niemcami "Kotwicz" zostaje ciężko ranny w prawe ramię. Bagateliżuje ramię, pozostaje z oddziałem uciekającym przez oddział Towego lekarza "Antoniego" (Jęzgo Łochowca) i kierującymi w parę dni później ~~już~~ w zosadce na transport Niemiec w pobliżu maj. Kwiatkowie K/subotnik.

- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -
- wstąpił do wojska i walczył z bolszewikami oddziałami na jej poludniowych -

Wobec pogorszenia się stanu zdrowia (gangrena ręki) zostaje przetransportowany w opiekę służb sanitarnych Okręgu Wileńskiego i poddany 29 czerwca amputacji ręki przez dr. Jano. Zamojtele w Antoniszczach pod Ormianą. Następnie na dobrym ^{Kryllim} ~~leczym~~ leczeniu znajduje się w szpitalu położonym w Orzadowie, co uniemożliwia mu udział w walkach o Wilno.

Pełen niepokoju o dobre losy, już 9 lipca z gorzką melduje się u gen. "Wilko" w Wołkowiczach i powraca do swego oddziału z którym przemierza się w kierunku Puszczy Rudnickiej. Stojąc w Jarunach czeka awansowania w dniu 17 lipca na odprawy w Wilnie i Boguszech dowódców AK i jej żołnierzy. Po przegranej Puszczy Rudnickiej wycofuje się wraz z oddziałem do Puszczy Ruskiej. Dnia 5 sierpnia przyjmuje od kpt. cc. "Warty" (Stomianin Sebrich) dowództwo nad Podokręgiem Nowogródki, co zostaje potwierdzone nominacją gen. Bore Komendanta AK depeszą z dn. 18 sierpnia z awansowym awansowaniem "Kotwice" do stopnia podpułkownika.

Zginął 21 sierpnia 1944 r. w bitwie pod Surochomiu pow. lidzi w walce z przeważającymi siłami sowieckimi. Tam też został pochowany. Odznaczony był dwukrotnie krzyżem Wirtuti Militari 5 klasy, dwukrotnie krzyżem Walecznych i Złotym

wyżem Zarzuci z Mianami.

Bogaty jest dorobek autorstwa ~~badz~~ ~~wpółautorstwa~~ ppłk. Marija Kalenicowa w pracach studialno-
retablowych i publikacyjnych związanych z reżimem
wojennym II wojny światowej ~~to~~ zafarosa w aspekcie
realiów i potrzeb kraju. Obejmuje ^{to} 25 powieści z tego
potowu jest w posiadaniu żony p. Jolny Kallenicowa
a drugie ^{inne} znajduje się w Studium Polski Podziemnej
w Londynie.

Standardowej liczn jest ilość różnorodnych
opracowań, publikacji, wydań i druków związanych
bezpośrednio lub pośrednio z jego osobą, życiem i
walką o niepodległość. Na to składa się:

- bibliografie książkowe - - - - - 60 poz.
- artykuły w czasopiśmie, periodykach - - - 160 "
- opracowania wspomnieniowe, prace
magisterskie, (monografie)
- audycje radiowe i telewizyjne 15 "
- 16 "

Bydgoszcz luty 1993 r.

Opracował
Jerzy Proszowski
ps. "Gordane"

Podkomendny ppłk "Kobuine"
ze Zgrupowania Kadziemiers-
kiego
i oddziału "Bagatelka"
"C. d. str. 10"

Źródła:

1. „Ściepodlegli ciemności” - Antologia poezji i drocieninyde
wraz z życiorysami autorów - pod redakcją Krzysztofa
A. Tochmana. Łódź - Lewin 1991
2. Wypełnienie i poprawki do życiorysu p p t k d l e c i e j e
Kalenkiewicza z k p w „Antologii...” wniesione przez
żonę p. Irenej Kalenkiewicz.
3. Zestaw materiałów dot. słowa i pisanego i mówio-
nego w opracowaniu p. Irenej Kalenkiewicz.
4. Własne wspomnienie.